

ikke gaar ud. Der er først den haardhændede Importregulering, og hvad dermed følger — jeg sagde før, at jeg skulde komme tilbage til den i dens Forhold til Valutaen. Den kan ikke gøre det direkte, men ved at tvinge Folk paa en saadan Maade, at de ikke har Brug for disse Penge. Men kan den ikke gøre det, eller kan den ikke gøre det uden Bivirkninger, maa vi opgive den paa lignende Maade, som andre Lande har gjort. De 12 eller 8 Punkter, eller hvad der er af samme Art — de Herrer ved, hvad jeg sigter til —, nytter ikke noget, der skal ganske anderledes kraftige Midler til. Det eneste, der kan nytte, er, at Nationalbanken ved, at den har Nationen, Regeringen og Rigsdagen i Ryggen, naar den sætter Diskontoen saaledes op, at Guldet ikke glider ud. Jeg ser ikke nogen anden Vej.

Vi er i Øjeblikket stillet overfor 3 Muligheder med Hensyn til Valutaen, saaledes staar det for mig. De kan blande sig, det ved jeg vel, men der er i det store 3 Hovedpunkter. Det ene er at lade det gaa som hidtil, og jeg tvivler da ikke om, at vi nok en Gang skal faa Kronen op i Pari, men om det vil ske i den nuværende Konges Tid — han leve længe —, ved jeg ikke. Jeg tror ikke, det bliver i et almindeligt Menne-skes Levetid, bogstaveligt talt. Jeg har en enkelt Gang før i mit Liv været ude for Sedler under Pari. Det var første Gang, jeg var saa heldig at være i Italien, i 1901. Da jeg atter var der 1904, var de gaaet op i Pari. Til Trods for, at jeg kendte saa meget af min økonomiske Historie, at jeg vidste, at de italienske Sedler havde været under Pari, vidste jeg ikke, at de endnu i 1901 var det som Eftervirkninger af den østrigsk-italienske Krig i 1859. Men nu saa jeg det i Praksis. Den Inflation, der var fremkommet som Følge af denne Krig, var man endnu ikke ude over Virkninger af i 1901. Med andre Ord, der var gaaet over 40 Aar, inden de havde faaet det Hul dækket, som de havde faaet slaaet i deres Møntvæsen.

Jeg tror ogsaa, at Danmark er i Stand til, naar vi paa forskellig Maade har slaaet nogle flere Kolbøtter, at arbejde os op til igen at faa en sund Økonomi her i Landet. Men det bliver maaske ikke i 40 eller 60 Aar, det vil maaske vare 100 Aar, jeg ved det ikke. Spørgsmaalet er, om vi staar os ved en saadan Periode med faldende Priser, stigende Priser, Tilbageslag fra Dag til Dag. Med Hensyn til de faldende Priser vil jeg minde ærede Landboere om, at det vil blive af samme Art, men med endnu større Kraft end de faldende Priser, vi havde i 80erne og Begyndelsen af 90erne. Tror man,

at det er til Gavn for Nationen, ikke blot for Landbruget, men ogsaa for Industri og Handel, at udsætte os for en lignende gennemsnitlig Tilbagegang i de næste 50 eller 100 Aar, jeg ved ikke hvor længe? Jeg vilde betænke mig paa at gaa den Vej. Det er Nationen uværdigt, og det er økonomisk ødelæggende for Landet.

Det er altsaa den ene Mulighed, og jeg haaber ikke, at nogen i denne Sal ønsker at gaa den Vej. Der er saa to Muligheder tilbage, nemlig de Støtteforanstaltninger, som Nationalbanken skal have. Den ene er den haardhændede Importregulering med hvad dertil hører, og jeg tror ikke paa den, jeg tror ikke, at Nationen vil have den gennemført. Den anden er Kreditindskrænkninger under de Former, som til enhver Tid maatte vise sig nødvendige. Den kan gøre det, derom er der almindelig Enighed.

Vi er nu enige om det, som det ærede Medlem Hr. Rode sagde, vi vil noget, vi vil ud af den nuværende Situation, i alt Fald vil vi ikke have Kronen dybere ned. Jeg hilser med Glæde denne Enighed, men jeg spørger endnu en Gang: er vi parate til at tage Følgerne? Jeg mener, at vi bør gøre op med os selv og være klare til at tage dem og mildne de Ulemper, der uvægerligt vil komme, saa godt vi kan. Men at vi skulde vige tilbage fra at sætte Nationens Økonomi i ordentlig Stand, det kan den danske Nation ikke være bekendt.

Jeg vil endnu blot gøre en Bemærkning til et Punkt, som det ærede Medlem Hr. Rode fremdrog i Gaar, og hvori jeg er saa fuldstændig enig med ham. Det ærede Medlem tog til Orde for, at Nationalbanken skal have Lov til at udbetale en rimelig Dividende, ogsaa under disse Forhold. Det ærede Medlem brugte nogle Argumenter, som jeg var fuldstændig enig med ham i, og som jeg derfor ikke skal trætte Tinget med at gentage. Disse Argumenter var nærmest indrepolitiske Grunde, Spekulationsmomentet o. s. v. Jeg er enig deri, men der er to Argumenter, som jeg ønsker at sætte op ved Siden af dem, det ærede Medlem kom med, til Støtte for dette, at Nationalbanken skal kunne udbetale en rimelig Dividende.

Nogle kunde maaske mene, det var en Fordel, hvis man nu gennem nogle Aar, som det i heldigste Tilfælde vil tage at bringe Valutaen i Orden, fik Nationalbanken til at lade være at give Dividende. Men det vil aldrig være til Fordel for et Lands Økonomi, om den seddeludstedende Banks Aktier blev presset ned under Pari.